

Mirko Kunčič:
Pismo v tujino.

Ljubi očka!

Dolgo je že tega,
kar si šel od nas.
Vsak večer objokan
mamin je obraz.
Veš, kaj si obljubil,
ko si se poslavljaj?
Da vsak mesec dvakrat
s pismom se boš javljaj
in da kmalu vrneš
se bogat domov

in nam kupiš v mestu
vrt in domek nov.
Meni pa posebej še
si obljubil zajčka
in pajacka, ki miži,
kadar v zibki ajčka...
Zdaj glasu od tebe
ni že leto dni.
Kaj je s tabo, očka,
tam v Vestfaliji?

Joža Vovk:
Ledena roža.

Zunaj mrzel veter brije,
sneg prši se prek bregu,
v oknu lepa roža klije,
— lepa roža iz ledu.

V sobi beden človek umira,
gleda rožo, gleda sneg,
zadnje solze si utira,
sanja, da pomlad gre v breg.

Skozi okno žena bela
steza mrzlo mu roko,
roža v oknu se razcvela,
za pogreb leden mu bo.

Mikop:
Snežinke.

Bele snežinke naletavajo.
Moje oči jih love,
dokler se v snegu ne zgube.

Bele snežinke me vabijo,
da jih lovim.
Kadar so moje, že jih zgubim.